

«МУЖЧЫН НА СЦЭНЕ НЕ ХАПАЕ. ТАМУ Я — МУЖЧЫНА!»

Кожны год на конкурсе маладых выканаўцаў на «Славянскім базары ў Віцебску» запальваецца новая «зорка». І як прыемна, калі сярод шматлікіх канкурсантаў з розных краін постсавецкай прасторы перамагае беларус — прыгожы, годны выканаўца з цудоўным голасам. Лепшы штуршок у кар'еры эстраднага спевака складана ўявіць. Бо знакамітым становішся літаральна ў адзін вечар: цябе ведае ўжо не толькі ўся Беларусь, але і іншыя шматлікія краіны-ўдзельніцы гэтага музычнага свята. Сёлета Беларусь на конкурсе маладых выканаўцаў на «Славянскім базары ў Віцебску» прадставіць Яўген Славіч.

Малады спявак скончыў Мінскі дзяржаўны каледж мастацтваў, цяпер з'яўляецца студэнтам Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры, аддзялення мастацтва эстрады (вакал). Яўген лічыць, што яго талент перададзены генетычна: дзядуля быў, так бы мовіць, спеваком-самародкам, аднак не змог рэалізавацца з-за таго, што пачалася вайна. Пэўна, унук зможа прадоўжыць справу дзеда. Сам Яўген з горада Чэрвеня, маці маладога чалавека працуе канцэртмайстарам у мясцовай школе мастацтваў. Менавіта яна і дапамагла сыну развіць талент.

Наш карэспандэнт сустрэўся з Яўгенам Славічам, каб даведацца, як ідзе падрыхтоўка да «Славянскага базара», з якім настроем спявак туды збіраецца і чым жыве, акрамя музыкі.

Інтэрв'ю адбылося ў невялікі перапынак паміж рэпетыцыямі ў Моладзевым тэатры эстрады. Яўген пранікнёна зноў і зноў выконваў кампазіцыі, напісаныя спецыяльна для «Славянскага базара». Калі ж спусціўся са сцэны, то адзначыў, што проста не заўважае, як ідзе час, бо займаецца любімай справай.

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «43».)

— Ці стала дзяўчат-прыхільніц больш?

— Несумненна. У мяне такая прафесія, што дзяўчаты акружаюць пастаянна. У інстытуце таксама — зразумела, эстраднае аддзяленне — дзяўчаты вельмі прыгожыя. Але хочацца ўжо іншага — нечага больш сур'ёзнага. У такім узросце ўсё «цік-цік-цік» — і прайшло. А хочацца асэнсаваць сябе з іншага боку.

— Якія дзяўчаты табе падабаюцца?

— Яўген, распавядзі, як ідзе падрыхтоўка да «Славянскага базара»?

— Спачатку мы сустракаемся з рэжысёрам Аленай Рыбчынскай і дзве-тры гадзіны робім пастаноўкі сцэнічных нумароў. Затым прыязджае педагог па вакале Алена Атрашкewіч, і з ёй мы столькі ж працуем. Пасля еду ў прадзюсарскі цэнтр «Спамаш» — там мы падбіраем і прымяраем адзенне, робім фотасесіі, запісваем відэа. Так імгненна пралятае кожны дзень. Аднак мне гэта даспадобы, я трачу шмат часу, але і не валюся з ног ад стомленасці. Узгадваецца выдатнае выказванне: «Знайдзіце сабе справу па душы, і вам ніколі не прыйдзецца працаваць». Так яно і ёсць.

— Прыадкрый таямніцу, якія нумары ты прадставіш на «Славянскім базары»?

— Мы рыхтуем адразу тры творы. У адной пастаноўцы я буду выглядаць пад street-fashion (вулічная мода. — Аўт.), па-моладзевому, калі казаць прасцей. Песня «Мы згубіліся» ідзе ў поп-рокавым ключы. Галоўны герой — малады чалавек, што спявае пра каханне. Як усё мы ў такім узросце, ён не можа да канца вызначыцца са сваім пачу-

цем... Песню напісаў Леанід Шырын, яна мне блізкая, я змагу перадаць яе гледачам.

Другая кампазіцыя «Музыкант» прысвечана памяці музыкантаў, якія сышлі. Яе напісала Алена Атрашкewіч, якая з'яўляецца маім кіраўніком па вакале і кампазітарам. Песня распавядае пра тое, што, калі малады музыкант ідзе сваім шляхам, яму трапляюцца розныя славытыя людзі. Варта аддаць даніну мінуламу, каб у будучым таксама дасягнуць пэўных высот.

І «візітка» — гэта кампазіцыя «Aligote», у перакладзе «сыходзь». Частка песні выконваецца на іспанскай мове. Рускі тэкст напісала Людміла Войнава. Музыка выразна перадае настрой — усё перапады, сумненні, размовы. У аснову пакладзена гісторыя, калі дзяўчына, мякка кажучы, павяла сябе не зусім карэктна ў адносінах да хлопца. І ён, здаецца, і кахае яе, але і заставацца з ёй ужо не можа.

— Ты ўсё так эмацыянальна выконваеш. Пэўна, перажыў падобныя пачуцці ў сваім жыцці?

— Несумненна. Я не скажу, што шмат усяго было, але ёсць у жыцці такія моман-

ты, да якіх мы вяртаемся і перажываем іх пастаянна.

— Была якая-небудзь гісторыя, як у Сашы Рыбака?...

— Ды не. Але кожны ўспрымае пэўную гісторыю па-рознаму. Для некага ўсё можа выглядаць смешным, а для некага гэта штосьці вельмі глыбокае і недаступнае іншым людзям. Ты можаш толькі прыадкрыць таямніцу, але не пускаць іх туды...

— Калі знаёмыя людзі даведаліся, што ты будзеш прадстаўляць Беларусь на такім прэстыжным конкурсе, як «Славянскі базар», ці змянілася іх стаўленне да цябе?

— Натуральна. Але сябры засталіся сябрамі. Калі казаць пра тое, ці з'явілася зайздасць, то, магчыма, яна і з'явілася, але людзі гэтага не паказваюць. Звяртаць увагу на такія рэчы, як зайздасць і злосць, проста няма часу. Прышоў — і паняслася: праца да стомы. Насамрэч, так і трэба, каб пасля, калі спытаюць, як у цябе гэта атрымалася, адказаць: «Я проста не пакінуў сілы на зваротны шлях — таму і атрымалася».

(Заканчэнне на 4-й стар. «43».)

«...ТАМУ Я — МУЖЧЫНА!»

— Не буду хітрыць — падабаюцца прыгожыя дзяўчаты, якія сочаць за сабой. Па характары? Я не скажу, што магу загахацца «за нешта». Пэўна, гэта адбываецца ў сілу фактару «х». Ты ўбачыў дзяўчыну, зляцеў «з катушак» і прымаеш яе такой, якая яна ёсць, з усімі недахопамі і добрымі якасцямі.

— А чым, на тваю думку, ты іх прывабліваеш? У чым твой моцны мужчынскі бок?

— Не ведаю, ці карэктна так казаць, але мужчыны зараз... крыху пайшлі ў бок жанчын — у адзенні, у манеры паводзін, сталі больш мяккімі. І нешта ў такіх адштурхоўвае. Пэўна, мае адметныя мужчынскія якасці — гэта прыстойнасць, добрае стаўленне да дзяўчыны.

— Каб лёс не звёў цябе з прадзюсарскім цэнтрам «Спамаш», якім шляхам ішло б тваё развіццё як эстраднага выканаўцы?

— Мне здаецца, што ўсё ў жыцці ўзаемазвязана. Калі ты працуеш, шмат аддаеш пры гэтым сілы, энергію, вучышся, траціш свае грошы на любімую справу, то ўсё абавязкова складзецца. Я не перастаю здзіўляцца доказам гэтай тэарэмы: калі ты нечага хочаш, то табе нечакана аднекуль яно пастаянна прыходзіць. Напрыклад, пайшоў на праслухоўванне, спадабаўся там, узялі, падпісалі кантракт, падалі заяўку, едзеш на «Славянскі базар» — вось яно!

Бывае, нічога не ўдаецца, адбываецца не так, але ты ўсё роўна этэнанакіравана рухаешся, і ў канчатковым выніку вымалёўваюцца нейкія дзверы — адчыняй, ідзі. Таму я не магу сказаць, што было б, «калі б не...» — гэта быў бы ўжо зусім іншы Жэня, але ён, несумненна, заставаўся б музыкантам. Гэта маё, я так адчуваю і нікуды не адыду ад гэтага шляху, што б ні адбылося.

— Нашы чытачы пакуль цябе мала ведаюць, хаця хутка, безумоўна, пачуюць усе. Як бы ты апісаў свой сцэнічны вобраз, які ты?

— Мужчын на сцэне не хапае, таму я — мужчына. Збольшага я лірык, які спявае жаночай палове пра свае пачуцці.

— Ты казаў пра музыкаў, у якіх варта павучыцца...

— Мне падабаецца Адам Ламбэрт — зараз ён на піку папулярнасці, у яго моцны вакал і выдатнейшая музыка. Поп-класіка — гэта Андрыя Бачэлі, Джорж Громан, Уіні Х'юстан. Мне падабаюцца таксама Крысціна Агілера, Майкл Бублей і многія іншыя.

— Распавядзі, хто ты і які, акрамя таго, што музыка і спявак?

— Я спакойны, ураўнаважаны чалавек, пастаянна працую. Люблю забаўляцца, хадзіць у басейн, займацца вольнай барацьбой, цяжкай

атлетыкай. Люблю сустракацца з дзяўчатамі. У любым выпадку, мой графік насычаны, Што б я ні рабіў, мне пастаянна трэба некуды бегчы, нечым займацца — проста сядзець на месцы я не магу.

— Што ты будзеш рабіць, калі не пераможаш на «Славянскім базары»?

— Нікому не хочацца казаць пра «не перамогу», кожны хоча быць першым. Але калі нават нешта не атрымаецца, гэта будзе вопыт. З'явіцца магчымаць убачыць свае слабыя бакі, а калі яны ёсць — значыць, ёсць да чаго імкнуцца і над чым працаваць. Вядома, хочацца перамагчы — для гэтага робіцца ўсё. Хочацца пажадаць удачы сваім супернікам, хаця іх так складана назваць, бо ўсе мы робім адну справу. Але перамога той, хто добра папрацаваў у свой час, каму пашанцуе і хто справіцца з хваляваннем.

Ніна ШЧАРБАЧЭВІЧ.